

PROP DE VOSALTRES

La sintonia entre diòcesis

Estimats diocesans:

M'heu sentit dir moltes vegades que la diòcesi de Lleida no és una illa enmig del gran mar de l'Església universal. Les iniciatives i propostes diocesanes han d'estar en una línia comuna amb les orientacions del Papa per a tota l'Església, amb les reflexions de la Conferència Episcopal Espanyola o amb les aportacions conjuntes que es fan per a les diòcesis de la Tarraconense.

Tot això enriqueix la nostra convivència i consolida la nostra pertinença a una institució gran, que no té fronteres culturals o administratives. Fa poques setmanes us ho comentava amb motiu de la presentació de la proposta del Sínode feta pel papa Francesc i en què, moralment, estem obligats a col·laborar-hi i, fent-ho, beneficiem totes les comunitats de la diòcesi. També compliu l'aplicació de les propostes dels bisbes de Catalunya, com l'última, que es va publicar en el *Full Dominical* d'uns textos comuns sobre l'eutanàsia i el testament vital.

En aquesta ocasió vull informar d'un document que es va elaborar en la passada Assemblea Plenària de l'Episcopat del mes d'abril i que s'ha publicat recentment. Es titula «FIDELS A L'ENVIAMENT MISSIONER» i tracta de respondre al mandat de Jesucrist quan ens demana que anunciem el seu missatge a tothom. Es concreta amb la mateixa

pregunta que els cristians s'han fet al llarg de la història i en els diferents llocs del món: Com evangelitzar en l'actual societat, en aquest cas, l'espanyola?

Ja a les primeres línies de la presentació s'adverteix que la Conferència no fa un «pla de pastoral», perquè aquesta acció és pròpia de cada bisbe en la seva respectiva diòcesi; només s'atreveix a oferir unes orientacions i unes línies de treball com a possible ajuda. En aquest sentit, tots teniu informació del Pla Diocesà de Pastoral que es va aprovar l'any passat i que es prolonga en el seu desenvolupament fins a l'any 2024.

El document que comentem vol oferir algunes claus de l'actual context social i eclesial per ajudar al discerniment i a la sinodalitat que el Papa de-

mana a totes les comunitats catòliques del món.

En aquesta nova època de constant dinamisme és pertinent un petit record que es remunta als documents del Concili Vaticà II i a la voluntat repetidament expressada pels successius papes que molts de nosaltres hem conegut. També explica amb brevetat els intents de l'Església espanyola de respondre des de l'evangelí als reptes que la transformació social i política li ha plantejat i els fruits de la qual, per bé o per mal, estem recollint nosaltres ara.

Hi trobem una descripció de la societat actual que es podria resumir en aques-

tes paraules: desvinculada, laboralment canviant, relativista, digitalitzada. Sembla que preval la suma d'individualitats aïllades que es poden comunicar en xarxa, però mai arriben a esdevenir un «nosaltres»; en definitiva, que la suma d'individus no fa comunitat, no fa poble que s'organitza, s'ajuda i manté unes aspiracions comunes.

La conseqüència de tot això és la desconfiança i l'enfrontament, tal com ho confirmen els estudis de diversos sociòlegs i filòsofs.

Continuarem aquesta qüestió en un segon comentari.

Amb la meua benedicció afecte,

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Cicle de xerrades sobre la sinodalitat

Els mesos de setembre, octubre i novembre, l'IREL organitzarà un cicle de xerrades sobre la sinodalitat.

La primera conferència tindrà lloc el dijous 23 de setembre i anirà a càrrec del bisbe de Lleida, Salvador Giménez. El prelat reflexionarà sobre «La sinodalitat en el Concili Vaticà II».

La segona ponència la impartirà Núria Montserrat Farré amb el títol

«La sinodalitat en la història de l'Església». Serà el 21 d'octubre.

El cicle acabarà el dijous 25 de novembre amb la conferència «La sinodalitat ara i aquí», a càrrec de Nathalie Becquart, sotssecretaria i única dona amb dret a vot al Sínode sobre la Sinodalitat que es farà a Roma l'any 2023.

Totes les conferències tindran lloc a les 18 h i es faran a l'IREL.

sinodalitat

BISBAT DE LLEIDA

Xerrades

I REL

CERCA DE VOSOTROS

La sintonía entre diócesis

Queridos diocesanos:

Me habéis oído decir muchas veces que la diócesis de Lleida no es una isla en medio del gran mar que es la Iglesia universal. Las iniciativas y propuestas diocesanas han de estar en una línea común con las orientaciones que el Papa hace para toda la Iglesia, con las reflexiones que se producen en el seno de la Conferencia Episcopal Española o con las aportaciones comunes que se realizan para las diócesis de la Tarraconense.

Todo ello enriquece nuestra convivencia y consolida nuestra pertenencia a una institución grande que no tiene fronteras culturales o administrativas. Os lo comentaba hace pocas semanas con motivo de la presentación de la propuesta del Sínodo hecha por el papa Francisco.

Moralmente estamos obligados a colaborar y, haciéndolo, beneficia a todas las comunidades de la diócesis. También observáis la aplicación de las propuestas de los obispos de Cataluña, la última la publicación en el *Full Dominical* de unos textos comunes sobre la eutanasia y el testamento vital.

En esta ocasión quiero informar de un documento que se elaboró en la pasada Asamblea Plenaria del Episcopado del mes de abril y que se ha publicado recientemente. Se ha titulado «FIELES AL ENVÍO MISIONERO» y trata de responder al mandato de Jesucristo cuando nos pedía que anunciáramos a todo el mundo su mensaje. Se concreta con esta pregunta coincidente con la que los cristianos se han hecho a lo largo de la historia y en los distintos lugares del mundo: ¿Cómo evangelizar en la actual sociedad española?

Ya en las primeras líneas de la presentación se advierte que la Conferencia no elabora un «plan de pastoral» pues esta acción es propia de cada obispo en su respectiva diócesis; se atreve a ofrecer unas orientaciones y unas líneas de trabajo como posible ayuda. En ese sentido, todos tenéis información del Plan Diocesano de Pastoral que se aprobó el pasado año y que se prolonga en su desarrollo hasta el año 2024.

El documento que comentamos quiere ofrecer algunas claves del actual contexto social y eclesial para ayudar al discernimiento y a la sinodalidad que el Papa reclama para todas las comunidades católicas del mundo.

En esta nueva época en continuo dinamismo es pertinente un breve recuerdo que se remonta a los documentos del Concilio Vaticano II y a la voluntad repetidamente expresada por los sucesivos papas que muchos de nosotros hemos conocido. También refiere con brevedad los intentos de la Iglesia española de responder desde el evangelio a los retos que la transformación social y política le ha planteado y cuyos frutos, para bien para mal, estamos recogiendo nosotros ahora.

Hay una descripción de la sociedad actual que se podría resumir en estas palabras: desvinculada, laboralmente cambiada, relativista, digitalizada. Parece que prima la suma de individualidades aisladas que se pueden comunicar en red pero nunca llegan a ser un «nosotros»; en definitiva que la suma de individuos no hace comunidad, no hace pueblo que se organiza, se ayuda y mantiene unas aspiraciones comunes.

Consecuencia de todo ello es la desconfianza y el enfrentamiento. Esto lo refrendan los estudios de diversos sociólogos y filósofos.

Seguiremos esta cuestión en un segundo comentario.

Con mi bendición y afecto,

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

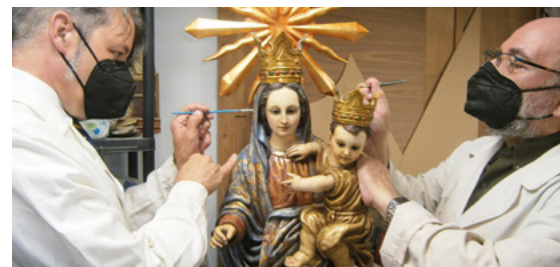
Montoliu de Lleida celebra la Festa Major amb la imatge de la seva patrona restaurada

El poble de Montoliu de Lleida al Segrià va celebrar el 8 de setembre, dia de les Marededéus Trobades, la seva Festa Major en honor de la que el poble ha anomenat des de sempre Mare de Déu de Montoliu, venerada en el seu cambril de l'església parroquial, dedicada a la Nativitat de la Mare de Déu. Ho farà aquest matí, amb la celebració de la Missa de Festa Major en el seu honor i amb la talla de la patrona esplèndidament restaurada.

La imatge va retornar ahir al vespre al poble, d'on havia sortit fa gairebé un mes per anar al taller dels restauradors José Antoni Ferrer i Lluís Capdevila, al carrer Ballester de Lleida, especialitzat en la restauració d'imatges religioses, on ha estat totalment restaurada. Ferrer explica alguns detalls de la imatge, com que la seva mida és d'1,10 x 40 cm, que l'escultor la va tallar emprant fusta de pi, amb un traç molt delicat i un marcat caire barroc, tot que se'n desconeix la seva autoria: «No s'ha trobat cap signatura a la talla i no hi ha cap document parroquial que faci referència al seu autor», explica.

El restaurador ens fa adonar d'una originalitat d'aquesta Mare de Déu: «...tant la Verge com el Nen llueixen corona, però no de metall i col·locada damunt els seus caps, sinó de fusta tallada pel mateix escultor, formant unitat amb la imatge. Per a nosaltres ha estat una restauració molt gratificant», exclama satisfet José A. Ferrer per la feina feta.

Els treballs de restauració han consistit, primerament, en netejar a fons la talla retirant tots els elements adherits pel pas del temps, la pols i el fum dels ciris que l'havien ennegrit i deteriorat. Els restauradors han procedit també a tapar alguns desperfectes i esquerdes, per poder així refer en la seva totalitat

la policromia original i molt especialment en aquells llocs on aquesta havia desaparegut, conservant però el brunyit originari i aplicant-hi molt pa d'or. Tanmateix, ha calgut policromar totalment la part de darrera de la talla, que curiosament mai havia lluit cap classe de decoració: «Per això ha calgut imitar amb molta cura la policromia del vestit de la Verge, donant-li així una unitat decorativa de la que estava mancada la imatge», explica Lluís Capdevila que, tot contemplant-la, exclama: «...és una talla guapíssima!».

La iniciativa de la restauració va sorgir de la comunitat parroquial de Montoliu, que va veure la necessitat d'intervenir en la talla que mai abans s'havia restaurat i fer-ho a l'estiu, per a que pogués estar a punt per a la Festa Major del setembre. El cost dels treballs de restauració s'ha cobert mercès a les aportacions dels feligresos i veïns que han volgut col·laborar-hi, explica el rector Mn. Jaume Melcior, que desitja que la restauració sigui una bona ocasió per aplegar el poble a l'entorn de la seva patrona. Satisfet de com ha quedat la restauració, no s'està en manifestar-ho: «La Mare de Déu de Montoliu lluirà de nou com si fos nova, sense ser-ho.»

Jordi Curcó

Nomenament

Mons. Salvador Giménez Valls, bisbe de Lleida, ha signat el següent nomenament:
• **P. Luis Antonio Mur Lalaguna**, sdb, nomenat Vicari de les parròquies de Sant Josep Obrer i Sant Agustí de Lleida, amb data 01.09.21.

Per tal que hi hagi constància de que així és i donant fe de la seva autenticitat, signa la present notificació el Secretari General-Canceller, a Lleida, l'1 de setembre de 2021.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

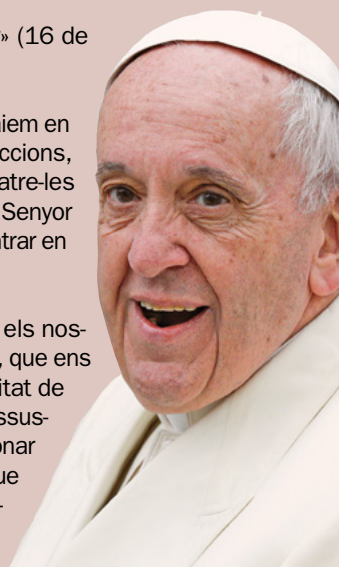
@Pontifex: «El compromís per la pau i la fraternitat neix sempre de la base: cadascun, en les coses petites, pot fer la seva part. Cadascun, en les coses petites, pot comprometre's a ser constructor de fraternitat, a treballar en la reconstrucció del que s'ha trencat, en comptes d'alimentar la violència» (16 de maig).

@Pontifex: «Tots som responsables de la comunicació que fem, de les informacions que donem, del control que junts podem exercir sobre les notícies falses, desemmascarant-les. Tots estem cridats a ser testimonis de la ve-

ritat: a anar, veure i compartir» (16 de maig).

@Pontifex: «En l'oració, quan caiem en el compte de les nostres distraccions, la qual cosa ens ajuda a combatre-les és oferir amb humilitat el cor al Senyor perquè el purifiqui i el torni a centrar en Ell» (19 de maig).

@Pontifex: «Obrim també avui els nostres cors al do de l'Esperit Sant, que ens fa sentir tota la bellesa i la veritat de l'amor de Déu en Crist mort i ressuscitat. I ens empeny a sortir, a donar testimoniatge d'aquest Amor que sempre ens precedeix amb la seva misericòrdia» (23 de maig).

VIDES DE SANTS (XVII)

Sant Francesc d'Assís

Nascut com a Giovanni, un 24 de juny del 1182, a Assís, al centre d'Itàlia. Fill de Pietro Bernardone, un comercial de teles de la burgesia que viatjava a les fires locals de França i la noble Joana Pica. Per l'estimació del pare a aquest país, li canvià el nom després d'estar batejat per la mare. No acceptà el negoci del seu pare, encabotat en fer riquesa. Preferí passar gran part de la seva joventut envoltat de llibres, aprendre llengües, i estar en companyia d'amics.

patrimoni, acudí a les autoritats civils. Francesc retornà els diners i es tragué les seves vestimentes davant dels jutges proclamant a Déu com el seu veritable pare.

El 1219 en un viatge a Orient, a Damietta, va prevenir als croats arran d'un avís de Déu que no encetes sin cap atac. Els soldats es mofaren d'ell i caigueren en desgràcia. El 1220 va celebrar el Nadal fent el primer pessebre amb figures humanes, un bou i un ase reals. Tractava els animals com a germans. Un jorn

començà a predicar on hi havia uns arbres plens d'ocells, aquests l'encerclaren i l'escoltaven interessats. A Gubbio va contenir amb un sermó un llop que atacava persones i ramats.

El setembre del 1224 pregà per rebre dues gràcies abans de morir, sentir la passió de Crist i una malaltia llarga amb una mort dolorosa. En resar intensament, se li aparegué un serafí que li imprimí els senyals de la crucifixió a les mans, als peus i al costat, les amagà.

Morí el 3 d'octubre de 1226 a l'edat de 44 anys a Porciúncula, Itàlia. Les seves restes reposen a Assís. En la seva iconografia, el trobem representat amb hàbit franciscà, estigmes, calavera, o amb un colom i amb el lema «Pax et bonum». És el patró dels animals, zoos, pessebres, del medi ambient, i d'Itàlia. Creà la Regla de Sant Francesc, l'orde de Santa Clara i ens llegà diverses obres. Inspirà pintors, cineastes i la música clàssica. Celebrem la seva festivitat cada 4 d'octubre.

Josep Maria Corretger Olivart

La parròquia de Montserrat organitza un recés el 9 d'octubre

La parròquia Mare de Déu de Montserrat de Lleida ha organitzat per al dissabte 9 d'octubre un recés amb el títol «Posat a punt!». Tindrà lloc de 4 a 7 de la tarda i les places seran limitades.

Les inscripcions es poden fer al correu electrònic: espiritualitatmontserratlleida@gmail.com o al WhatsApp 699 063 327.

Hi haurà servei de cangur.

REFLEXIONS

EL POSTHUMANISME COM A HORITZÓ

Algunes perplexitats (I)

El punt d'arribada de la ideologia transhumanista és el posthumanisme. El prefix *post-* és clar i distint per si mateix. Es refereix a allò que ve després de l'humà. Evoca la idea d'un ésser que ja no és pròpiament humà, sinó una nova realitat, una nova espècie, el començament d'una nova estirp.

¿Què és, però, un ésser posthumà? Els posthumans són l'objectiu a assolir, el terme final dels transhumanistes. No són una realitat, encara, però és l'horitzó escatològic d'aquest moviment. És l'home del futur que es configura, a si mateix, gràcies a la tecnologia.

Un ésser posthumà, en l'imaginari transhumanista, és resistent a la malaltia i impermeable a l'envelliment; disposa d'una joventut i d'un vigor etern; exerceix un control sobre els seus propis dissenys, sobre els seus humors i estats mentals; és capaç d'evitar els sentiments de fatiga, de ràbia o d'indignació per foteses; té crescuda la capacitat per al plaer, per a l'amor, per a la sensibilitat estètica i per a la serenitat; experimenta nous estats de consciència que els cervells humans actuals no poden viure. Els éssers posthumans podran ser, fins i tot, completats amb intel·ligències artificials.

El posthumanisme es perfila com una nova utopia, però, lligada a l'antropotècnia, és a dir, a la tecnologia aplicada a l'*anthropos*. Es tracta d'una proposta d'utopia que té, com a missió, canviar el fatalisme del naixement per un naixement opcional o bé per una selecció prenatal.

Transcendir el cos és, doncs, alliberar l'ànima humana de la seva presó i permetre-li que visqui eternament. Partint del principi platònic de què la immortalitat de l'ànima està condicionada pel seu deslligament del cos biològic després de la mort, els transhumanistes pretenen alliberar-se del cos abans de la mort, tot substituint el cos biològic per un cos-màquina, que no sigui de caràcter orgànic.

Dr. Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

27. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50]. Sant Vicenç de Paül (1581-1660), prev. a París, fundador dels Paüls (CM, 1625) i cofundador de les Filles de la Caritat (FC, paüles, 1633); sant Caius o Gai, bisbe; sants Adolf i Joan, germans mrs.

28. ■ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Sant Venceslau, mr. (935), duc de Bohèmia; sant Llorenç Ruiz, pare de família filipí, i companys, mrs. a

Nagasaki (s. XVII). **Lleida:** ■ Beat Francesc Castelló i Aleu, mr.

29. □ Dimecres [Dn 7,9-10.13-14 (o bé: Ap 12,7-12a) / Sl 137 / Jo 1,47-51]. Sants Arcàngels Miquel (patró dels radiòlegs i els radioterapeutes), Gabriel (patró de la radiodifusió i les telecomunicacions) i Rafael (o Rafael, patró dels emigrants); sant Fratern, bisbe.

30. □ Dijous [Ne 8,1-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Es-

glésia, dàlmata, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), vg. carmelitana a Lisieux, patrona de les missions; sant Remigi (†530) bisbe de Reims.

2. □ Dissabte [Ba 4,5-12.27-29 / Sl 68 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de

la Guarda. **Lleida:** Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat de Lleida (1946); sant Sadurní, ermità, a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Diumenge vinent, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Gn 2,18-24 / Sl 127 / He 2,9-11 / Mc 10,2-16]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510 - Roma, 1572), prev. jesuïta; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Rosselló, fund.

Diumenge XXVI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Si no és contra nosaltres, és amb nosaltres»

Moltes vegades ens creiem posseïdors de Déu en exclusiva; com si fos només «el nostre» Déu i no el dels altres. En canvi, Jesús i Moisès tenien un esperit molt més magnànim, molt més obert. A l'evangelista Joan confessa clarament: *N'hem vist un que es valia del vostre nom, per treure dimonis i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels que venen amb nosaltres*. Com no és dels nostres, encara que faci el bé com és lluitar contra els dimonis, no pot actuar: fer el bé és només la nostra marca. I què diu Jesús?: *Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles, no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres, és amb nosaltres*. És una lliçó que hauríem d'aprendre. Massa sovint pensen que només fem el bé els qui creiem en Crist; els indiferents, els agnòstics, els ateu en queden exclosos. I no és així, de cap manera. També a Moisès li diuen que hi ha dos homes que ell havia convocat i no s'havien presentat davant el tabernacle per rebre l'Esperit, però que tanmateix ara profetitzen. I Josuè li demana: *Senyor meu, prohibiu-los-ho*. Altre cop l'exclusivisme! Però Moisès amb un esperit molt més obert diu: *Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia*. Déu és lliure i pot actuar a través de qualsevol persona. I es manifesta a qui vol. I tothom pot fer el bé ni que no sigui creient. Però a nosaltres el Senyor ens exigeix molt: no allunyar ningú ni que sigui al preu de renunciar al que ens és més estimat. Per això parla de *tallar la mà o el peu o de treure's l'ull propi*. És evident que és un llenguatge exagerat però cal sobretot evitar l'escàndol dels més petits perquè el qui escandalitza més li valdria que el tiressin al mar amb una mola de molí lligada al coll. I Jaume, a la segona lectura és molt dur amb els rics, aquells que *han escatimat el jornal dels treballadors, que han condemnat el just, que l'han assassinat*. Hem de ser molt exigents però no apartant els qui fan el bé (siguin o no dels nostres) sinó amb nosaltres mateixos, acollint tothom, no escandalitzant els més petits, no robant els altres.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 11,25-29)

En aquells dies, el Senyor baixà en el núvol i parlava amb Moisès. Llavors prengué de l'Esperit que Moisès tenia i el donà als setanta ancians. Quan l'Esperit es posà damunt d'ells entraren en estat d'exaltació profètica i no paraven. En el campament havien quedat dos homes, Eldad i Medad, inscrits entre els setanta però que no s'havien presentat davant el tabernacle. L'Esperit també es posà damunt d'ells i, allà mateix, al campament, entraren en aquell estat d'exaltació profètica. Un jove anà corrents a fer-ho saber a Moisès. Josuè, fill de Nun, que des de jove era l'ajudant de Moisès, digué: «Moisès, senyor meu, prohibiu-los-ho.» Però Moisès li respongué: «Estàs gelós per mi? Tant de bo que tot el poble del Senyor tingués el do de profecia, i que el Senyor els donés a tots el seu Esperit!»

► Salm responsorial (18)

R. *Els preceptes del Senyor omplen el cor de goig.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

El servent vostre està prompte a guardar-los amantent; / però, qui s'adona de les pròpies errades? / Disculpeu el que em passa inadvertit. R.

Preserveu-me, Senyor, de l'orgull, / que no s'apoderi de mi; així seré irrepreensible, / i net d'una gran culpa. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 5,1-6)

Ara us parlo a vosaltres, els qui sou rics. Ploreu desconsoladament per les desgràcies que us cauran al damunt. Les vostres riqueses s'han podrit, s'han arnat els vostres vestits, s'han rovellat el vostre or i la vostra plata, i el seu rovell serà el vostre acusador i us devorà les carns. Heu amuntegat riqueses precisament aquests dies, que són els darrers. El jornal que heu escatimat als qui han segat els vostres camps clama contra vosaltres, i el crit dels segadors ha arribat a les orelles del Senyor de l'univers. Heu viscut aquí a la terra una vida de delícies i plaers, us heu engreixat com el bestiar, ara que és el dia de la matança. Heu condemnat el just, l'heu assassinat i ell no s'ha resistit.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc

(Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquell temps, Joan digué a Jesús: «Mestre, n'hem vist un que es valia del vostre nom per treure dimonis, i li dèiem que no ho fes més, perquè no és dels qui venen amb nosaltres.» Jesús respongué: «Deixeu-lo fer. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no és contra nosaltres és amb nosaltres. Tothom qui us doni un vas d'aigua pel meu nom, perquè sou de Crist, us dic amb tota veritat que no quedarà sense recompensa. Però a aquell que allunya de mi un d'aquests petits que tenen fe, valdria més que el tiressin al mar amb una mola d'ase lligada al coll. Si la teva mà et fa caure en pecat, talla-te-la. Val més que entris a la vida sense mà, i no que vagis amb totes dues mans a l'infern, al foc que no s'apaga. Si el teu peu et fa caure en pecat, talla-te'l. Val més que entris a la vida sense peu, i no que siguis llençat amb tots dos peus a l'infern. I si el teu ull et fa caure en pecat, treu-te'l. Val més que entris al regne de Déu amb un sol ull, i no que siguis llençat amb tots dos ulls a l'infern, on el corc no mor mai i el foc no s'apaga.»

► Lectura del libro de los Números (Núm 11,25-29)

En aquellos días, el Señor bajó en la Nube, habló con Moisés y, apartando algo del espíritu que poseía, se lo pasó a los setenta ancianos. En cuanto se posó sobre ellos el espíritu, se pusieron a profetizar. Pero no volvieron a hacerlo. Habían quedado en el campamento dos del grupo, llamados Eldad y Medad. Aunque eran de los designados, no habían acudido a la tienda. Pero el espíritu se posó sobre ellos, y se pusieron a profetizar en el campamento. Un muchacho corrió a contárselo a Moisés: «Eldad y Medad están profetizando en el campamento». Josué, hijo de Nun, ayudante de Moisés desde joven, intervino: «Señor mío Moisés, prohibe-los». Moisés le respondió: «¿Es que estás tú celoso por mí? ¡Ojalá todo el pueblo del Señor recibiera el espíritu del Señor y profetizara!».

► Salmo responsorial (18)

R. *Los mandatos del Señor son rectos y alegran el corazón.*

La ley del Señor es perfecta, / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel, / e instruye a los ignorantes. R.

El temor del Señor es puro, / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos, / y enteramente justos. R.

También tu siervo es instruido por ellos / y guardarlos comporta una gran recompensa. / ¿Quién reconoce sus faltas? / Absuélveme de lo que se me oculta. R.

Preserva a tu siervo de la arrogancia, / para que no me domine: / así quedará limpio e inocente / del gran pecado. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 5,1-6)

Atención, ahora, los ricos: llorad a gritos por las desgracias que os vienen encima. Vuestra riqueza está podrida y vuestros trajes se han apolillado. Vuestro oro y vuestra plata están oxidados y su herrumbre se convertirá en testimonio contra vosotros y devorará vuestras carnes como fuego. ¡Habéis acumulado riquezas en los últimos días! Mirad, el jornal de los obreros que segaron vuestros campos, el que vosotros habéis retenido, está gritando, y los gritos de los segadores han llegado a los oídos del Señor del universo. Habéis vivido con lujo sobre la tierra y os habéis dado a la gran vida, habéis cebado vuestros corazones para el día de la matanza. Habéis condenado, habéis asesinado al inocente, el cual no os ofrece resistencia.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 9,38-43.45.47-48)

En aquel tiempo, Juan dijo a Jesús: «Maestro, hemos visto a uno que echaba demonios en tu nombre, y se lo hemos querido impedir, porque no viene con nosotros». Jesús respondió: «No se lo impedáis, porque quien hace un milagro en mi nombre no puede luego hablar mal de mí. El que no está contra nosotros está a favor nuestro». «Y el que os dé a beber un vaso de agua porque sois de Cristo, en verdad os digo que no se quedará sin recompensa. El que escandalice a uno de estos pequeños que creen, más le valdría que le encajasen en el cuello una piedra de molino y lo echasen al mar. Si tu mano te induce a pecar, córtatela: más te vale entrar manco en la vida, que ir con las dos manos a la "gehenna", al fuego que no se apaga. Y, si tu pie te induce a pecar, córtatelo: más te vale entrar cojo en la vida, que ser echado con los dos pies a la "gehenna". Y si tu ojo te induce a pecar, sácatelo: más te vale entrar tuerto en el reino de Dios, que ser echado con los dos ojos a la "gehenna", donde el gusano no muere y el fuego no se apaga.»